

Arrest

nr. 119 375 van 24 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 augustus 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 62 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 18 van het Handvest, dat betrekking heeft op het recht op asiel, maar in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert geen verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat deze asielaanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij dient in de bestreden beslissing hier omtrent niet nogmaals te motiveren. Bovendien werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18 juni 2013 met nummer 105 242 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet

precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond, schetst de verzoekende partij de situatie: reeds op 18 juni 2013 werd de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd, in het arrest wordt duidelijk gesteld dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft, maar tot de Sikh-minderheid behoort. Er wordt zeer duidelijk gesteld dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan. De bestreden beslissing betreft dus een automatisch, blind bevel, genomen zonder rekening te houden met het arrest van de Raad.

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing is genomen ten gevolge van een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, deze wordt automatisch gegeven in het kader van de gebonden bevoegdheid van de Belgische Staat, daar kan niet aan ontsnapt worden, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft in zijn onderzoek geoordeeld over het risico op foltering in het land van herkomst en heeft de status geweigerd, dus hieruit kan afgeleid worden dat geen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste,

de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Vooreerst attendeert de Raad erop dat het arrest waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting van 22 oktober 2013 verwijst, meer bepaald het arrest van deze Raad van 19 juni 2012 met nummer 105 242, als geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten, losse paragrafen, dan wel zinsneden, die op enigerlei wijze tot voordeel zouden kunnen strekken.

De Raad stelt vast dat er in voormeld arrest, meer bepaald in randnummer 1.2.22, op wordt gewezen dat de desbetreffende verwerende partij, zijnde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet betwist dat de verzoekende partij en haar familie over de Afghaanse nationaliteit beschikken en behoren tot de Sikh-minderheid, noch dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging. Doch wordt daaropvolgend het volgende gesteld: *“In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij geen of weinig affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terug vallen, is de Raad in casu dan ook van oordeel dat verzoekers niet zouden kunnen “terugkeren” naar Afghanistan.”* Deze semantiek op zich, waarbij duidelijk wordt gewezen op de *“in casu” “gegeven omstandigheden”*, met name eigen aan de specifieke zaak waar de Raad zich op dat moment over buigt, impliceert dat de door de verzoekende partij aangehaalde en te dezen geciteerde zinsnede samenhangt met het geheel van het overige gestelde in het arrest, en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, niet alleen staat.

De Raad onderstreept dan ook dat bij voormeld arrest van 19 juni 2012 met nummer 105 242 werd besloten zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij en haar familie te weigeren in hoofdzaak op grond van de vaststelling dat zij hun verblijf in Ghazni, alwaar zij hun vervolgingsvrees en het reëel risico op ernstige schade situeren, niet aannemelijk hebben gemaakt. Dit gezien hun ongeloofwaardige verklaringen en fragmentarische en beperkte kennis van het dagdagelijkse leven in de stad, van aspecten die zeer nauw aansluiten bij de beroepsactiviteit van de verzoekende partij en haar familie - met name het uitbaten van een handel -, van de belangrijkste gebeurtenissen die zich de laatste jaren in de stad hebben afgespeeld, de geografie van de stad en omgeving, de kennis van prominenten van de stad, de recente geschiedenis van de stad, de omstandigheden waarin de dood van de broer van de familie vervat zit en de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Ghazni. Na de door de verzoekende partij hoger aangehaalde en te dezen geciteerde zinsnede, vervolgt de Raad in voornoemd arrest bovendien als volgt: *“1.2.23. Echter, door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maken verzoekers het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat zij de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en leugenachtige verklaringen werden afgelegd over waar de familie de laatste jaren verbleef. De identiteitsdocumenten die allemaal zeer oud zijn en die geen enkele indicatie geven over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar*

België, sluiten evenmin uit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten. Het louter voorleggen van hun Afghaanse identiteitsdocumenten zoals in casu ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. (...) Er is, met andere woorden, geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

1.2.24. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Zij geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

(...)

Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.” Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat de huidige verzoekende partij haar asielaanvraag geheel heeft gebaseerd op de asielmotieven van de in desbetreffend arrest genoemde eerste verzoekende partij, dat de beslissing van voormelde destijds eerste verzoekende partij in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in hoofde van de huidige verzoekende partij integraal wordt herhaald en dat huidige verzoekende partij ter gelegenheid van het beroep dat aanleiding gaf tot voornoemd arrest, geen eigen motieven, noch middelen aanhaalde betreffende haar individuele situatie, zodat in voornoemd arrest werd geoordeeld dat in hoofde van de huidige verzoekende partij evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kon worden weerhouden.

Er wordt op gewezen dat sedert voornoemde uitspraak, de verzoekende partij nog steeds niet, ook niet ter terechtzitting, kenbaar heeft gemaakt uit welk gedeelte van Afghanistan, dan wel enig ander land, zij afkomstig is, dan wel heeft verbleven. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen voor terugkeer naar een land, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. Ten dien einde herhaalt de Raad dat uit de gevoerde asielprocedure blijkt dat de verzoekende partij zwaar in gebreke is gebleven de waarheid betreffende haar herkomst en verblijf bekend te maken. De verzoekende partij vergenoegt zich thans te stellen dat *“in het arrest (...) duidelijk (wordt) gesteld dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft, maar tot de Sikh-minderheid behoort. Er wordt zeer duidelijk gesteld dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan. De bestreden beslissing betreft dus een automatisch, blind bevel, genomen zonder rekening te houden met het arrest van de Raad”*, maar laat hierbij na bovenstaande motieven, waaraan kracht van gewijsde kleeft, en waaraan de verzoekende partij geheel voorbij lijkt te gaan, te weerleggen. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een nieuwe beslissing over een asielaanvraag is genomen.

Gezien het voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij te dezen niet aannemelijk maakt om welke reden de voorliggende bestreden beslissing een schending van het gezag van gewijsde zou betekenen van het arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd werden, dan wel dat met dit arrest geen rekening werd gehouden. Er dient evenzeer op gewezen dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. De verzoekende partij maakt minstens niet aannemelijk dat er in de huidige stand van het geding sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging ingevolge de bestreden beslissing, noch dat zij in het kader van

dergelijke tenuitvoerlegging van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. De bestreden beslissing brengt *in casu* evenmin met zich mee dat de verzoekende partij zich naar Afghanistan dient te begeven. Er dient daarnaast nogmaals gewezen op het hoger geciteerd artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt, “*onverwijld*” dient te beslissen en dat zijn beslissing tevens “*onverwijld*” ter kennis van de betrokkene gebracht dient te worden. Er dient overigens opgemerkt dat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 24 oktober 2012 en de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris werd genomen op 5 november 2012, terwijl de verzoekende partij slechts op 10 november 2012 beroep instelde tegen voormelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat de commissaris-generaal de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus had geweigerd én zij op dat tijdstip onregelmatig in België verbleef, overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt als zou de bestreden beslissing, zij het in het licht van voornoemd arrest waarbij haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, een automatisch, blind bevel, betreffen.

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel zoals aangevoerd door de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift, reeds in de beschikking van 12 augustus 2013 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. Met dit betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET